

ת"פ 54689/03/12 - מדינת ישראל נגד י ז

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 54689-03-12 מדינת ישראל נ' ז

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד
י ז

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עמיחי רוזה

ב"כ הנאשם - עו"ד ענת קירשנברג

הנאשם - בעצמו

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכתב אישום בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק, על פי המפורט בו.

2. בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1968, שהורשע בעבירת איומים והפרת הוראה חוקית. הוא נעדר עבר פלילי.

הערך החברתי המוגן בעבירות אלימות בכלל, ובאיומים בפרט, הינו הגנה על בטחונו וגופו של אדם, תחושת ביטחונו האישי, וכמון בביתו ובתאו המשפחתי.

בהמשך פגע הנאשם בערך החברתי המגולם בשלטון החוק.

בתי המשפט קראו להחמיר בענישה בעבירות אלימות במשפחה, תוך מתן דגש לאינטרס הציבורי בהוקעת המעשים.

במקרה זה מדובר באיום ברף הגבוה לפיו ירצח את המתלוננת, בד בבד עם דברים משפילים ומעליבים, וכל זאת

על רקע של מה בכך, שעה שהמתלוננת מתקשרת ומיידעת את הנאשם בדבר תאונת דרכים שעברה.
כמו כן יש חומרה יתרה בכך שכעבור מספר ימים הגיע לרחוב מגוריהם למרות הוראה שלא לעשות כן.

מתחם הענישה נע בין מע"ת ל-12 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם בחר לנהל הוכחות, שהינה זכותו, אולם לא חסך את עדות המתלוננת בבימ"ש, את עדות אחיה, ועדי תביעה נוספים.

הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו, לא מפנים את חומרתם, ולא מביע חרטה.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להשית על הנאשם של"צ, מע"ת קנס ופיצוי.

מאידך, טענה ב"כ הנאשם לעונש כי הנאשם כפר בעבירת האיומים - אבל בכל הנוגע לעבירת הפרת ההוראה החוקית- הודה בעובדות, אך טען לסייג של טעות במצב דברים.

בני הזוג התגרשו סמוך לאחר האירועים בכתב האישום, והמתלוננת העתיקה מקום מגוריה מיד לאחר מכן. לבני הזוג 4 ילדים ומשמורת עליהם מתחלקת כך ששניים מהם נמצאים במשמורת בלעדית אצל הנאשם ושניים במשמורת בלעדית אצל המתלוננת.

למרחק הגאוגרפי הייתה השלכה כבדה ביחס לקשר בין בני הזוג ובין הילדים, ועל התנהלות תקינה של המשפחה.

הנאשם נעדר עבר פלילי, ואף המתלוננת העידה כי מאז האירועים והגירושין ועד היום אין ביניהם כל דין ודברים ושום סוג תקשורת, היא לא מאוימת ממנו או חוששת מפניו.

נסיבות ההפרה אינן חמורות, ומקורן בטעות מצד הנאשם, וגם עבירת האיומים אינה ברף הגבוה.

מתבקשת הפניית הנאשם לשירות המבחן כדי לבחון אפשרות ביטול הרשעתו.

מתחם העונש ההולם נע החל מאי הרשעה, ולא מאסר מותנה כטענת המאשימה, גם לאחר ניהול הוכחות (הוגשה פסיקה).

הנאשם הוסיף כי אין לו שום קשר עם המתלוננת, לא ישיר ולא עקיף. הוא אדם נורמטיבי המנהל עסק למעלה מ-20 שנה, היה נשוי 17 שנים ופתאום ביום אחד הפך לפדופיל וחולה נפש שנפגש עם ילדיו במרכז קשר. שני הילדים הגדולים עברו לגור איתו וגם הקטנים רוצים לעבור אליו.

מצער שמערכת המשפט והמשטרה מחמירים יתר על המידה כשאישה מתלוננת, בגלל ריבוי מקרי אלימות נגד נשים, וקודם כל הגבר אשם ורק לאחר מכן צריך הוכיח את חפותו.

המתלוננת צריכה להיענש על השקרים שלה. היא זו שהייתה אלימה בבית.

הוא חף מפשע, מעולם לא איים עליה ולא פגע בה. אפשר להביא את ארבעת הילדים לעדות.

הכרעה

3.

על פי גזירת המחוקק העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק).

מעשיו של הנאשם מהווים פגיעה בערכים חברתיים שענינם שמירה על שלומו וחיו של הפרט, שמירה על ביטחונו האישי וזכותו לשלוות נפש, לא כל שכן במסגרת התא המשפחתי וביתו- מבצרו.

בנוסף, קיימת פגיעה בהגנה בשלטון החוק, הסדר הציבורי וכיבוד צווים והחלטות של ערכאות שיפוטיות ורשויות אכיפת החוק (סעיף 40ג(א) לחוק).

בנוגע לערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירת האיומים נקבע בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373-

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעי 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת"

בכל הנוגע לערכים המוגנים העומדים בבסיסה של עבירת ההפרה ההוראה החוקית, וטענת ב"כ הנאשם בדבר "זוטי דברים", קבע בימ"ש המחוזי בע"פ (ת"א) 70250/03 אמיר בן אליעזר באן נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א פלילי (טרם פורסם, מיום 3.6.04) כדלקמן-

"הפרת הוראה חוקית שניתנה במעמד המערער אינה יכולה להיחשב כזוטי דברים. הערך המוגן במקרה זה הוא כיבוד צווים והוראות שניתנו על-ידי בית המשפט. שלטון החוק, מותנה בכך שצווים של בית המשפט יקוימו. מדינה דמוקרטית נשענת על שלטון החוק ואינה יכולה על כן לזלזל בצווים אלה."

בחנית הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מעלה כי עסקינן באיומים אותם הטיח הנאשם באשתו, בעקבות

מעורבותה בתאונת דרכים, ולפיהם אמר לה "את תעבדי בכביש ותשלמי את הכסף לתיקון, אני ארצח אותך סתומה, לא יכול לראות את הפרצוף שלך".

כעבור שבוע, וחרף החלטת הקצין הממונה במשטרה לפיה אסור היה על הנאשם בין היתר להיכנס לרחוב מגוריהם למשך 15 ימים, הפר הנאשם את ההוראה החוקית האמורה בכך שהגיע לרחוב הגדוד העברי והחנה את רכבו מספר בתים סמוך לביתם.

יש לציין כי הנזק שנגרם בנסיבות אלה עניינו מצוקתה הנפשית של המתלוננת, ופחדה מהנאשם, הן בשל איומיו כי יפגע בה (לצד השפלתה) והן בשל הימצאותו בקרבת ביתם סמוך לאחר האירוע, חרף התנאים המגבילים שהוטלו עליו (סעיף 40ט(א)(4) לחוק).

איומו של הנאשם נעשה תוך ניצול לרעה של מעמדו כלפי המתלוננת, בהיותו בעלה, האמון על ביטחונה האישי, שאליו פנתה על מנת שסייע לה בשעת צרה ודחק בהיותה נסערת לאחר מעורבות בתאונת דרכים, אשר לא זו בלבד שלא הרגיעה או סייע לה - כי אם השפילה ואיים על חייה ושלומה (סעיף 40ט(א)(11) לחוק), תוך שימוש באלימות מילולית (שם, ס"ק 10).

בחנית הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות מעלה כי מדובר בעבירות שבוצעו בשנת 2011, היינו לפני כ-3.5 שנים (סעיף 40יא(10) לחוק), כאשר לנאשם אין כל עבר פלילי ואף לא שב להסתבך בפלילים בזמן הרב שחלף (סעיף 40יא(11) לחוק).

הגם שהנאשם ביכר לנהל הוכחות עד תום, באופן שאינו נזקף לחובתו, הוא אינו זכאי לכל הקלה בשל כך הואיל ולא חסך את העדת המתלוננת וזמן שיפוטי (סעיף 40יא(6) לחוק).

כמו כן בזמן הרב שחלף מהאירועים, התגרשו בני הזוג, ואינם מצויים בקשר כלל.

יש לציין כי גם בשלב הטיעונים לעונש לא לקח הנאשם אחריות על מעשיו, לא הפנים חומרתם, ולא הביע חרטה (סעיף 40יא(4) לחוק).

בנסיבות אלה מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד, מתמשך, ועל כן מדובר במתחם עונש הולם לאירוע כולו (סעיף 40יג(א) לחוק).

מתחם הענישה הכולל בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מע"ת לשנת מאסר בפועל.

עם זאת, בנסיבות אלה, מצויים מעשיו של הנאשם ברף הנמוך של העבירות בהן הורשע, בהשוואה לכתבי אישום אחרים בעבירות אלה במחוזותינו.

לאור האמור, בהתחשב בחלוק הזמן, העדר עבר פלילי, חומרת העבירות ונסיבותיהן, גירושי הצדדים, וניהול

ההליך עד תום, מצאתי כי יש להשית את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה האמור, כאשר הטלת עונש צופה פני עתיד לצד פיצוי למתלוננת הינו ראוי ומקיים את עקרון ההלימה שבחוק.

לעניין סיום ההליך ללא הרשעה- הרי שעניינו של הנאשם אינו ממלא אחר התנאים המנויים בפסיקה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337) בה נקבע כי הדבר מותנה בכך שעל ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וכי סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

בנסיבות אלה, לא הצביע הנאשם על נזק קונקרטי ולא מידתי כתוצאה מהותרת הרשעתו בדין על כנה, מקום בו הינו מנהל משזה שנים רבות עסק מכבסה פרטי, ולא השתכנעתי כי שיקולי שיקומו גוברים על האינטרס הציבורי.

4. לפיכך- הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מע"ת בן 10 חודשים למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ב. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪ שישולם עד ליום **1.10.15**.

ג. קנס בסך 2,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו, ישולם עד ליום **1.11.15**.

5. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.